

Vyhozený blues

Dagmar Andrtová-Voňková

Kostkovaná deka
a uschlý loňský kytky
po dešti mě čeká
kus mokrá omítka
a bedna s knihama
a okno s pihama
a slunce, který tady chodí
vzhůru nohama

Na zdi visí hrábě
jak pierot se zubí
a místo záclon navlíknutý
vymačkaný tuby
a prošlapaný hrnce
a dávno hluchý zvonce
tak tady bydlím já
a nocí vyhozený slunce

A to je můj blues rezavý
a to je můj blues dřevavý
tak to je můj blues vyhozený
nepotřebný blues

Snad nejsem proti srsti
všem pegasům a lyrám
když místo plastik oceněných
popelnice sbírám
i gypsy starý strádám
a mozaiky z nich skládám
a věřte, smysl pro abstrakci
vůbec nepostrádám

A sbírám zbytky jídel
co lidi nedojídají
a gobelíny z ubrusů
co na nich děti snídají
a propálený pláty
a zrezavělý dráty
to všechno tu mám uložený
pátý přes devátý

A to je můj blues rezavý
a to je můj blues dřevavý
tak to je můj blues vyhozený
nepotřebný blues

Mám ráda tyhle věci
co lidi vyhazují
i starou botu
co si třeba někde zují
ty věci mluvit umí
a kdo jim porozumí
těm možná je i blues, co zpívám
něčím povědomý

Vždyť lidi jsou ty věci
a věci jsou ty lidi
a slunce nocí vyhozený
stejně klasy sklídí